

sSygn. akt II W 428/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agata Makowska-Boniecka

Protokolant: Kamila Skorupska

przy udziale oskarżyciela publicznego:

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 roku

sprawy z wniosku Komendy Powiatowej Policji w C.

przeciwko **T. N.**, synowi Z. i H. zd. U., urodzonemu (...) w G.

obwinionemu o to, że:

w dniu 8 września 2015 roku ok. godz. 9:50 w miejscowości P. na drodze publicznej K- 55 poza obszarem zabudowanym kierując pojazdem m- ki S. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 29 km/h przy ograniczeniu prędkości do 90 km/h

tj. o czyn z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 3 pkt 1d Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym

orzeka:

I. uznaje obwinionego **T. N.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 3 pkt 1d Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierza mu karę 300,- zł (trzystu) grzywny;

II. wymierza obwinionemu opłatę w kwocie 30,- zł (trzydzieści złotych) oraz obciąża go zryczałtowaną równowartością wydatków poniesionych w sprawie w kwocie 100,- zł (sto złotych).

II W 428/15

UZASADNIENIE

W dniu 8 września 2015 roku funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w C. B. D. pełnił służbę patrolową na trasie K-55. Funkcjonariusz dokonywał kontrolnego pomiaru prędkości poruszających się pojazdów przy użyciu radarowego przyrządu ISKRA-1.

Około godziny 9:50 w miejscowości P., poza obszarem zabudowanym, funkcjonariusz dokonał pomiaru prędkości pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...). Podczas dokonywania pomiaru prędkości tym odcinkiem drogi K- 55 poruszały się inne pojazdy. Widoczność była dobra, pojazd poruszał się na prostym odcinku drogi.

Wynik pomiaru wskazywał, że pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) poruszał się z prędkością 119 km/ h, przy ograniczeniu prędkości do 90 km/h. Pojazd marki S. (...) został zatrzymany do kontroli. Funkcjonariusz podjął czynności zmierzające do ustalenia tożsamości kierującego pojazdem, którym okazał się obwiniony – T. N.. Funkcjonariusz Policji okazał obwinionemu pomiar prędkości dokonany przez urządzenie ISKRA-1 i zaproponował za popełnione

wykroczenia mandat w wysokości 100,- zł oraz zgodnie z taryfikatorem 4 punkty karne. Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu.

Użyty przez funkcjonariusza Policji radarowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym ISKRA-1 posiadał świadectwo legalizacji ponownej wydane przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w Ł., ważne do dnia 31 marca 2016 roku, potwierdzające, że spełnia on wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 roku w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. nr 225, poz. 1663).

(dowód: zeznania świadka B. D.- k. 9- 10v, 44-44v, notatka urzędowa - k. 1- 2, 4- 5v, świadectwo legalizacji ponownej urządzenia- k. 3, dokumentacja- k. 41- 42, wyjaśnienia obwinionego- k. 12- 14, 29- 33, 43- 44)

W toku czynności wyjaśniających, jak również przed Sądem obwiniony T. N. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przed Sądem obwiniony złożył wyjaśnienia, w których kwestionował legalność urządzenia, jakim dokonano pomiaru, wskazał na istniejące w pobliżu miejsca kontroli elementy infrastruktury mogące mieć wpływ na wynik pomiaru prędkości, podważał prawidłowość i rzetelność dokonanego przez funkcjonariuszy Policji pomiaru, załączając wydruki pochodzące ze stron internetowych udzielających porad w celu uniknięcia kar za przekroczenie prędkości.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach bezpośredniego świadka zdarzenia B. D..

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, albowiem brak było podstaw, by kwestionować treść jego zeznań, gdyż poza wewnętrzną spójnością, wyróżniały się one także tym, że układały się one w logiczny, uzupełniający się ciąg. Z jego zeznań wynikało, że pomiaru dokonał na drodze K-55 poza obszarem zabudowanym, gdzie obowiązywała prędkość jazdy maksymalnie do 90 km/h.

Zdaniem Sądu zeznania funkcjonariusza Policji B. D. w omówionym wyżej zakresie stanowią w pełni wiarygodne i obiektywne źródło dowodowe, zaś okoliczności zdarzenia znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu. Sąd nie dopatrywał się też innych powodów, które podważałyby wiarygodność zeznań funkcjonariusza Policji. Świadek ten jest osobą obcą dla obwinionego i nie miał żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać go i pomawiać o takie zachowania, które w rzeczywistości nie miałyby miejsca.

Sąd uwzględnił dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci notatki urzędowej oraz świadectwa legalizacji ponownej użytego do pomiaru prędkości urządzenia nie znajdując podstaw do podważenia waloru ich wiarygodności.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika wprost, że obwiniony T. N. w dniu 8 września 2015 roku ok. godz. 9:50 w miejscowości P. na drodze publicznej K- 55 poza obszarem zabudowanym kierując pojazdem m- ki S. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 29 km/h przy ograniczeniu prędkości do 90 km/h. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego T. N., albowiem są sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, z którego wynika, iż obwiniony świadomie naruszył przepis art. 92a k.w.

Pomiaru prędkości dokonano za pomocą urządzenia ISKRA- 1 posiadającego świadectwo legalizacji ponownej. Świadectwo to wystawiono 27 marca 2015 roku i było ważne do 31 marca 2016 roku. Świadectwo legalizacji jest jedynym dokumentem wymaganym przez prawo metrologiczne, jakim powinien legitymować się przyrząd do pomiaru prędkości. Radar ISKRA-1 w chwili dokonywania pomiaru był sprawny, tego typu radary są mało awaryjne, posiadają rozbudowane mechanizmy samodiagnozy, a w przypadku uszkodzeń bądź nie pozwalają uruchomić pomiaru bądź nie prezentują wyników pomiaru. Pomiar prędkości został wykonany zgodnie z zaleceniami instrukcji obsługi. Występujące w miejscu pomiaru czy jego pobliżu instalacje elektryczne itp. nie mają istotnego wpływu na pomiar prędkości wskazanym urządzeniem. Obowiązujące przepisy prawa nie nakładają na funkcjonariuszy Policji obowiązku

posiadania przeszkolenia do korzystania z przyrządów do pomiaru prędkości. Dla wyniku pomiaru bez znaczenia są warunki atmosferyczne. W odniesieniu do kwestii wyboru odległości pomiaru to wskazać należy, że dokonany przez funkcjonariusza był całkowicie prawidłowy i pozwalał na uzyskanie zgodności z jej zapisami. ISKRA- 1 umożliwia identyfikację pojazdu, pomiaru którego prędkości dokonuje.

Na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.w. Sąd oddalił wniosek dowodowy obwinionego o dopuszczenie dowodu z instrukcji obsługi urządzenia pomiarowego uznając, że okoliczność jak należy obsługiwać urządzenie ISKRA nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.w. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu ze świadectw przeszkolenia funkcjonariuszy Policji na okoliczność dokonywania prawidłowych i legalnych pomiarów prędkości, albowiem dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia tej okoliczności: fakt przeszkolenia lub nie funkcjonariuszy nie świadczy o prawidłowości, ani tym bardziej legalności pomiaru, a poza tym żaden przepis prawa nie nakłada na funkcjonariuszy obowiązku okazywania obwinionym świadectw z posiadanych szkoleń.

Sąd uznał, iż obwiniony winien jest popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest wykroczenia z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 3 pkt 1d Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, którego dyspozycja odpowiada zakresowi zachowania, podjętego przez obwinionego.

Ograniczenie prędkości wynikające z przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym zostało uregulowane w rozdziale 3 oddziale 3 zatytułowanym "Prędkość i hamowanie".

Prędkość dopuszczalna poza obszarem zabudowanym, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5, wynosi w przypadku:

1) samochodu osobowego, motocykla lub samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t:

a) na autostradzie - 140 km/h,

b) na drodze ekspresowej dwujezdniowej - 120 km/h,

c) na drodze ekspresowej jednojezdniowej oraz na drodze dwujezdniowej co najmniej o dwóch pasach przeznaczonych dla każdego kierunku ruchu - 100 km/h,

d) na pozostałych drogach - 90 km/h;

Na podstawie art. 92a k.w. Sąd wymierzył obwinionemu karę 300,- zł grzywny.

Ustalając rodzaj i wymiar kary Sąd wziął pod uwagę szkodliwość społeczną czynu, rodzaj naruszonych obowiązków okoliczności zdarzenia, wielkość przekroczenia prędkości. Uznając obwinionego za winnego popełnienia przedmiotowego wykroczenia, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300,- zł. Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 k.w. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, ale jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Jest oczywistym bowiem, że każdy kierujący pojazdem mechanicznym zobowiązany jest do dostosowania się do ograniczenia prędkości wynikającego z ustawy, ze znaku drogowego lub z decyzji organu rejestrującego. Społeczna szkodliwość przypisanego obwinionemu czynu była znaczna. Wydając niniejsze orzeczenie uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy.

Sąd orzekł o kosztach postępowania w oparciu o art. 119 k.p.w. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 118 k.p.w. Sąd wymierzył obwinionemu opłatę w kwocie 30,- złotych czyli równej 10% wymierzonej grzywny zgodnie z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). W myśl przepisu art. 118 § 1 k.p.w. w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz innymi należnościami, o których mowa w § 3, jeżeli należności takie powstały w postępowaniu.

Zgodnie z § 3 art. 118 k.p.w. wydatki wykładane przez Skarb Państwa mają charakter zryczałtowany. W przedmiotowej sprawie obwiniony z uwagi na skazanie winien uiścić kwotę 100,- zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (zgodnie z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia – Dz. U. z 2001 ro. Nr 118, poz. 1269). Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia obwinionego od kosztów, czyli do skorzystania z wyjątku od reguły określonej w art. 118 § 1 k.p.w., albowiem w ocenie Sądu ich uiszczenie nie jest zbyt uciążliwe dla obwinionego ze względu na sytuację rodzinną majątkową i wysokość dochodów (por. art. 624 § 1 k.p.k.). Obwiniony ma stałe źródło dochodu w wysokości 3.000,- zł miesięcznie i nie ma nikogo na utrzymaniu.

SSR Agata Makowska-Boniecka